

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 25

ΑΙ ΕΝ ΛΑΜΠΕΘ ΤΟΙ' 1930 ΕΝΩΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ

ΑΓΓΛΙΚΑΝΩΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἡ πρὸς τὴν ἔνωσιν ἀκολουθητέα ὁδός. [Θ]

Ἡ σύμπερασμα ἤδη τῆς μελέτης ταύτης φροναύμενοι δὲν θὰ ἦτο ἄσκοποι νὰ ἐξετάσωμεν καὶ τὸ ἐρώτημα, ἂν, μετὰ τὰς ἀνωθι διεθείσας δυσκολίας, ὑπάρχει τρόπος καὶ ποῖος εἶνε ὁ τρόπος οὗτος, δι' οὗ θὰ γίνῃ δυνατόν νὰ ἀρθῶσι μὲν αἱ δυσκολίαι, νὰ ἐπέλθῃ δὲ ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ποθουμένη ἔνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, δοθέντος ὅτι ὅλων μὲν γενικῶς τῶν χριστιανῶν ἡ ἔνωσις ἐν μιᾷ ποίμνῃ ὑπὸ ἓνα Ποιμένα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰ. Χριστόν, εἶνε ἐντολή αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εἰδικῶς δὲ ἡ τῶν ἀγγλικανῶν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἔνωσις εἶνε συμφέρουσα θερησκευτικῶς, ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἠθικῶς εἰς ἀμφοτέρους τὰς Ἐκκλησίας.

Ὁ καλύτερος, ὁ πλέον ἰδεώδης, ὁ μόνος ἀσφαλῆς τρόπος ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθοδόξου καὶ ἀγγλικανικῆς ἤδη ὑπεδηλώθη εἰς ὅσα ἀνωτέρω ἐλέχθησαν. Ἡ ἔνωσις δὲν δύναται, καθ' ἡμᾶς, νὰ λάβῃ χώραν, ἐὰν δὲν προηγηθῇ πλήρης συμφωνία ἐν τοῖς δόγμασι μεταξὺ τῶν δύο μερῶν. Ἡ δὲ συμφωνία αὕτη θὰ ἐπέλθῃ μόνον ὅταν ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀποφασίσῃ, ἔχουσα ὡς γνώμονα τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ συμφωνήσῃ πλήρως πρὸς αὐτήν. Εἰς ταῦτα οὐδεὶς ἐπίσκοπος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐδεὶς ὀρθόδοξος θεολόγος, ἀλλ' οὔτε καὶ λαϊκὸς ἀσχολούμενος περὶ τὰ θεολογικά, ἢ καὶ ἀπλῶς ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχει ὁ ὁποῖος δὲν συμφωνεῖ. Διότι ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον εἶνε ἀδιάρρηκτος αὐτῆς προσκόλλησις ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τὴν ὁποῖαν ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως αὕτη παρέλαβεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τὴν λατρείαν τὴν ὁποῖαν ἐν αὐτῇ τῇ οὐσίᾳ τῆς παρέδωκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ καὶ οἱ τούτων ἄμεσοι διάδοχοι καὶ ἡ διοίκησις τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὰς πρώτας ἀρχάς τῆς καὶ τὴν ἀφστηρίαν τῆς ἔχει ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ πράξει τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἄμεσων διαδόχων τῶν.

Ὅταν τοιαύτη εἶνε ἡ ἀνεκὰθεν ἀκαμπτὸς ἐμμονὴ τῆς ὀρθοδόξου ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας ἐν τοῖς δόγμασι καὶ τῇ λατρείᾳ καὶ τῇ διοικήσει, ἄνισα παρ' αὐτοῦ τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τῶν ἀποστόλων παρέλαβε, καὶ, διὰ νὰ τηρήσῃ αὐτὰ ἀνό-

θυνα δι' ὅλων τῶν αἰῶνων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἐδέησεν, ὡς γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας, νὰ παλαίσῃ κατὰ πάσης αἰρέσεως καὶ παντὸς σχίσματος ἀγῶνα φοβερόν καὶ συνεχῆ, πῶς εἶνε δυνατόν σήμερον νὰ φανῇ ἐνδοκικὴ μέχρι σημείου, ὥστε διὰ τὴν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἔνωσιν τῆς ἀγγλικανικῆς ἢ οἰοσδήποτε ἄλλης Ἐκκλησίας νὰ ἀπαρηγηθῇ ὅλον τὸ παρελθόν τῆς καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετ' αὐτῆς δι' ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων; Τοιαύτην τακτικὴν ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων οὔτε αὐτοὶ οἱ ὀπισθοδρομικοὶ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθήσαντες τὴν μετὰ τῶν ἀγγλικανῶν ἐνωτικὴν προσπάθειαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐργασθέντες ὑπερ τῆς εὐδοξίσεως αὐτῆς καὶ ποθήσαντες αὐτὴν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιδοκιμάσωσιν· εἶδομεν δὲ ἐν τοῖς προηγουμένοις πόσον ἐπιφυλακτικοὶ ὑπῆρξαν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, οἵτινες ἐν Λάμπεθ συνεζήτησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος μετὰ τῶν ἀγγλικανῶν τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως¹.

1. Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ἐκ μέρους τοῦ καὶ ἐκ μέρους ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων εἰς πᾶσαν δοθείσαν περίστασιν ἐτόνισεν κατὰ τὰς ἐν Λάμπεθ συζητήσεις ὅτι πρὸ παντὸς συμφωνίας ἐν τοῖς δόγμασιν ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ πάσης, πρὸς ἔνωσιν συζητήσεως· ἀπὸ δὲ τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων ἐδήλου ὅτι οὐδεμία κατ' οὐδένα λόγον παρεκκλίσις ἐπιτρέπεται, μόνον δὲ οἱ ἀγγλικανοὶ δεῖν νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν ὀρθόδοξον δογματικὴν διδασκαλίαν· «τὴν θέσιν ἡμῶν, λέγει, βλέπω εὐκόλον· ἡ δυσκολία εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος. Χαρακτηρίζω τὴν θέσιν ἡμῶν εὐκόλον διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἶνε διατετυπωμένη εἰς ὄρους συνόδων οἰκουμενικῶν, ἀφ' ὧν οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν παρεκκλίσιν. Θὰ συζητήσωμεν κυρίως οὐχὶ ἐπὶ τῶν δογμάτων ἡμῶν, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ κατὰ πόσον ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶνε ἢ δύναται νὰ γίνῃ σύμφωνος πρὸς τὴν ὀρθόδοξον. Ἐὰν συνέβαινε, ὅπερ δὲν νομίζω πιθανόν, νὰ ζητήσωσι παρ' ἡμῶν τροποποιήσιν τῆς δογματικῆς ἡμῶν διδασκαλίας, ἡ συζήτησις κατέρχεται εὐθὺς εἰς τὸ ἀπροχώρητον» («Πάνταϊνος» 193 σελ. 585). Ὁ μητροπ. Θυατείρων πρὸς ἄρσιν πάσης δυσκολίας καὶ σύναψιν τῆς μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνώσεως θὰ ἠθέλει, καθὰ ἐν Λάμπεθ ἐδήλου, νὰ εἶχεν ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία δογματικὴν διδασκαλίαν ἐνιαίαν καὶ παρ' ὅλων γενικῶς τῶν ἀγγλικανῶν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς ἀσπαστὴν γενομένην, καὶ οὐχὶ, ὡς συμβαίνει τώρα, νὰ περιέχονται ἐν αὐτῇ ἀντίθετοι δογματικῶς τάσεις ἢ σχολαὶ συμβιβασόμεναι μόνον ὑπὸ μίαν ἐξωτερικὴν ἐνότητα («Πάνταϊνος» 1930 σελ. 608). Ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Σεβ. Θυατείρων ἐπὶ τοῦ θέματος ἐξάγεται, ὅτι δι' αὐτὸν ἰδανικὸν ἐνιαίας δογματικῆς

Ἄλλα συμφωνοῦν οἱ ἄγγλικανοὶ πρὸς τὰς ὀρθοδόξους ταύτας ἀντιλήψεις; Ὡς ἐκ τῶν ἤδη ἐκτεθειμένων ἀντιλήψεων ὁ ἀγνώστης, ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς ἄγγλικ. Ἐκκλησίας παρουσιάζει τὰ ἐξῆς δυσπαραβλήτους δυσκολίας διὰ τὴν ἔνωσιν. **Πρῶτον**, ὑφίστανται μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διαφοραὶ τόσον ἐν τοῖς δόγμασιν ὅσον καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις, ὑπὸ τῆς ἔκποψιν τοῦ ὀρθοδόξου τῶν μυστηρίων τοῦτων, καὶ ὑπὸ τὴν ἔκποψιν τοῦ σκοποῦ τῆς συστάσεως καὶ ἐνεργείας αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. **Δεύτερον**, οἱ διαφοραὶ αὗται ἔχουσι τὴν ἀφετηρίαν των ἐκ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὅστις ἀρνεῖται τὴν ἰσρὰν Παράδοσιν, ἀπαραίτητον διὰ τὴν διατύπωσιν, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν δικαιολογίαν τῶν χριστιανικῶν δογμάτων. **Τρίτον**, ἀκριβῶς λόγῳ τῆς προτεσταντικῆς προσαλέσεως τῆς Ἐκκλησίας των τόσον ὅλην σημασίαν δίδουν οἱ ἄγγλικανοὶ εἰς τὰ δόγματα, ὥστε εἶνε πρῶτον να συμφωνήσωσι μετὰ παντὸς χριστιανοῦ εἰς οἰανδήποτε Ἐκκλησίαν ἢ ὁμολογίαν ἀλήθινος, καὶ να κηρύξωσι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας των καὶ τὴν μυστηριακὴν κοινωνίαν μετ' οἰασδήποτε Ἐκκλησίας, προτεσταντικῆς ἢ μὴ προτεσταντικῆς, καὶ τοῦτο «χωρὶς να μεταβάλλωσιν ἕστω καὶ κατ' ἐλάχιστον τὴν δογματικὴν αὐτῶν διδασκαλίαν». Καὶ τέταρτον, ἐπειδὴ οἱ ἄγγλικανοὶ δὲν ἐκτιμᾶσι τὴν ὀρθοδόξον Ἐκκλησίαν ὡς αὐτὴν τὴν μόνην μίαν Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποσταλικὴν Ἐκκλησίαν, κατέχουσιν τὸ πλήρωμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας δογματικῆς τε καὶ ἠθικῆς καὶ τὴν λατρίαν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ἀκριβῶς ὡς ταῦτα ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν μεγάλων αἰρέσεων καὶ σχισμάτων, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς μέρος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως μίαν τῶν λοιπῶν ἐν Ἀνατολῇ ἢ καὶ ἐν τῇ Δύσει κειρωρισμένων Ἐκκλησιῶν, διὰ τοῦτο δὲν καταβάλλουσιν ὅλους ἐξειδικασμένον διὰ τὴν μετ' αὐτῆς ἔνωσιν προσπάθειαν, οὐδὲ θεωροῦσιν ἀπαραίτητον να συμμορφώσωσι τὴν δογματικὴν τῆς Ἐκκλησίας των διδασκαλίαν πρὸς μόνην τὴν τῆς Ὁρθοδόξου. Ὅταν τοιαύτη ἀντίθεσις ἀντιλήψεων καὶ γνώμων ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἄγγλικανῶν

διδασκαλίας, πρὸς τὴν ὁποίαν πάντα τὰ μελῆ τῆς Ἐκκλησίας δὲν διαφωνοῦσιν οὔτε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μικρολεπτομερείας, εἶνε ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ μόνην θὰ πρέπει να συμφωνήσῃ πλήρως πρὸ πάσης σκέψεως πρὸς ἔνωσιν ἢ ἄγγλικανικὴν δογματικὴν διδασκαλίαν. Καὶ ὁ μητρ. Βουκουβίνης, ἐν Λάμπει καὶ οὗτος συζητῶν, τόσον θεωρεῖ ἀπαραίτητον εἰς μέρους τῶν ὀρθοδόξων τὴν ἀλλόνητον ἔμμονὴν εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας των, προκειμένου περὶ τῆς μετὰ τῶν ἄγγλικανῶν ἔνωσεως, ὥστε εὐχαριστεῖ τὸν πατριάρχην Μελέτιον, ὅστις ἐν τῇ εἰσηγήσει αὐτοῦ «παρουσιάζει ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν» συνεχίζων δὲ προσέθετο, ὅτι «ἐπὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο, τῆς ἐπιφῆς καὶ ἴχι τῆς ἔνωσεως, εὐχαρίστας θὰ συναρᾶσθῃ μετ' ἡμῶν (τοῦ Πατριάρχου Μελετίου), διότι εἶνε μὲν πόθος ἡμῶν ὅλων ἡ ἔνωσις, ἀλλ' εἶνε μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν» («Πάνταινος» τοῦ 1930 σελ. 587).

ὅσον ἀφορᾷ τὸ θεμέλιον τὸ ὁποῖον ἀπαραίτητος πρὸς τὴν ἔνωσιν διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἔνωσεως, τότε πῶς εἶνε δυνατόν εὐχερῶς να φθάσωμεν εἰς τὸ ποδοῦμα τῆς ἔνωσεως;

(Συνεχίζεται)

† Ο ΔΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ἔνωσεως ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1931

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας»

Ἀγαθὸν τὴν τιμὴν να παρακαλέσω ὑμᾶς ὅπως δημοσιευθῇ ἐν τῷ ὑμετέρῳ περιοδικῷ ἢ ἐσώκλειστος ἀπάντησις μου πρὸς τὸν «Πάνταινον» διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἔνωσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον διότι νομίζω προτιμότερον ἢ συζητήσεως ἐπὶ θεολογικῶν ζητημάτων να διεξάγῃται εἰς εἰδικὰ ἐκκλησιαστικὰ φύλλα καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἡμερησίαν τύπον, ἀλλὰ καὶ διότι φρονῶ ὅτι συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας εἶνε συζητήσεως ἐπὶ τοιούτων θεμάτων να διεξάγῃται ἐλευθερῶς καὶ ὑπὸ πλήρως φῶς, ἵνα ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς συζητήσεως ἀνθρώπων δισταμένων μὲν κατὰ τὰς γνώμας, ἐκ χρηστοῦ ὅμως συνειδήτος ὁμοιωμένων, διαμορφωθῇ κοινὴ ἡγίης συνείδησις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ περὶ τόσον σοβαροῦ ζήτηματος.

Νομίζω δ' ὅτι οὐδέποτε κολοῦσι τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀπάντησεώς μου ταύτης ἢ ἐπίσημος ἰδιότης τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόσον αὐτὴ οὐδεμίαν λαμβάνει ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν γραφομένων θέσιν, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι φιλοξενεῖ γνώμην ἐπιστήμονος, ὡς θὰ δυνηθῇ να φιλοξενήσῃ καὶ γνώμην ἀντικειμένου ταύτην. Ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ δύναται να συνδημοσιευθῇ.

Μετὰ βαθυτάτης τιμῆς

Δ. Σ. Μπαλάνας

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΙΝΟΝ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 4ῆς Ἰουνίου τοῦ δευτέρου τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας «Πάνταινος» δημοσιεύεται ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς ἐνωσεως καὶ ἰδέαι τοῦ κ. Μπαλάνας ἀπάντησις εἰς ἀρθρον μου δημοσιευθὲν ἐν τῷ «Ἐλευθέρῳ Βήματι» τῆς 25 Μαΐου, ὑπὸ τὸν τίτλον «ἔνωσις ἢ φιλικὴ συνεννόησις τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἐπιλέγει ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἀντιλήψεών μου, ὁ ἀρθρογράφος τοῦ «Πάνταίνου» καταφεύγει εἰς τὴν συνηθὴ παρ' ἡμῶν μέθοδον τῆς πολεμικῆς καὶ χαρακτηριστικῆς ὡς «ἀκρῶς προτεσταντικῆς» τὴν ἀντιλήψιν μου καθ' ἣν ἡ ἔνωσις, ὡς φαντάζονται αὐτὴν κῶλοι κινεῖς, εἶνε «ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον» ἀδύνατος καὶ ἐπιζημία· διότι, ὡς λέγει, «ἐάν ἡ θεωρία τοῦ κ. καθηγητοῦ ἠλήθυσται ἔπραξε να διαγορεθῇ ἢ θέσεισ ἢ καθημερινὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἔνωσεως», ὡς καὶ εὐχῆ τοῦ Σωτήρος «ἵνα πάντες ἐν ὄντι»!

Καίτοι δὲν θὰ ἐπεθύμουν να ἐπανέλθω νῦν ἐν τῷ ζήτηματι τῆς ἔνωσεως, ὅπερ σκοπεῖω να εἶ-

τάσσω διεξοδικῶς μόνις ἀποπεραιώσω, ἐντὸς τοῦ θέ-
ρου, ὡς ἐλπίζω, δύο μελέτας μου, ὧν ἐπείγει ἡ σύν-
ταξις καὶ ἡ ἔαδοσις, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφή-
σω ἄνευ ἀπαντήσεως τὰ ἐν τῷ «Πανταίνῳ» γραφέντα.

Ὁ ἀρθρογράφος τοῦ «Πανταίνου», παριστῶν ἑαυ-
τὸν ὡς ζηλωτὴν τῆς ὀρθοδοξίας, θέλει νὰ ἐξετάσῃ τὸ
ζήτημα ἀπὸ αὐστηρῶς ὀρθοδόξου ἀπόψεως· ἐνῶ ὅμως
θέλει τοῦτο, λησμονεῖ περίεργως ὅτι κατὰ τὴν αὐστη-
ρῶς ὀρθόδοξον ἀντίληψιν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι
ἡ μόνη Ἐκκλησία ἡ κατέχουσα τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι
ὅταν ὁ ἱερεὺς ἀναπέμπῃ ἐν τῷ ναῶ τὴν «ὑπὲρ τῆς τῶν
πάντων ἐνώσεως» εὐχὴν, δὲν ἐννοεῖ βέβαια, ὡς νομίζου-
νὰ κάμωμεν ἀμοιβαίας παραχωρήσεις καὶ ὑποχωρήσεις
διὰ νὰ καταλήξωμεν ὅπως ὅπως εἰς μίαν ἔνωσιν, πα-
ραδεχόμενοι κοινὰς λέξεις οὐχὶ ὅμως καὶ κοινὰς ἐν-
νοίας, ἀλλ' εὐχεται οἱ ἀλλόδοχοι νὰ ἀντιληφθῶν ὅτι
ἡ ἀλήθεια εὐρίσκειται ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, νὰ
ἀποδεχθῶν τὰς ἀρχάς τῆς, νὰ προσέλθουν εἰς τοὺς
κόλπους αὐτῆς· καὶ νὰ γίνουν ἄνευ ἐπιφυλάξεων
μέλη αὐτῆς. Φαντάζεται ὁ ἀρθρογράφος τοιαύτην
ἔνωσιν δυνατὴν; ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι τοιαύτην ἔνωσιν
θεωρῶ ἀπεριφράστως ἀδύνατον, τὴν δὲ ἔνωσιν μὲ
παραχωρήσεις, ὑποχωρήσεις καὶ διανοητικὰς ἐπιφυ-
λάξεις θεωρῶ οὐ μόνον ἀδύνατον ἀλλὰ καὶ ἐπιζη-
μίαν, δι' αὐτῶν λόγους ἀνέπτυξα ἐν τῷ ἀρθρῳ μου
ἑκείνῳ.

Φρονῶ δὲ πρὸς τούτοις ἀδιστακτικῶς ὅτι ἐγὼ
θεωρῶν τοιαύτην ψευδοἔνωσιν ὡς ἀδύνατον καὶ ἐπι-
ζημίαν εὐρίσκομαι ἐν ὀρθοδόξῳ πλαισίῳ, ἐνῶ δὲν εὐ-
ρίσκονται ἐν αὐτῷ ὅσοι ἐπιζητοῦν μίαν ὅπως ὅπως
ἔνωσιν μὲ συμφωνίαν λέξεων καὶ ὄρων, νοουμένων
κατὰ βούλησιν, καὶ ὅσοι, διὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτήν,
τόσον πολὺ προχωροῦν ὥστε νὰ θυσιάζουν καὶ αὐτὴν
τὴν θεμελιώδη ἀντίληψιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,
καθ' ἣν δύο εἶναι αἱ πηγαὶ τῆς Θεοσεκίας, ἡ ἅγια
Γραφή καὶ ἡ ἱερὰ Παράδοσις, ἀποδεχόμενοι τὴν κα-
θαρῶς προτεσταντικὴν διδασκαλίαν, καθ' ἣν ἡ ἅγια
Γραφή εἶναι ἡ μόνη πηγή, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἱερὰ Παρά-
δοσις, ἣτις παρίσταται ἀπλῶς «ὡς ὁδηγὸς πρὸς τὴν
ὀρθὴν ἐννόησιν τῶν θείων Γραφῶν, πρὸς τὴν ὀρ-
θὴν ἐπιτέλεισιν τῶν μυστηρίων καὶ τὴν διατήρησιν
τῶν ἱερῶν τύπων καὶ τελετῶν ἐν τῇ καθαρότητι τῆς
ἀρχαίας διατάξεως». (Περίβλ. ὄρους μυστηριακῆς ἐπι-
κοινωνίας ἐν Λάμπῃ μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλι-
κανῶν).

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα τόσον τὴν ἀπὸ ὀρθοδόξου
ὄσον καὶ τὴν ἀπὸ ψευδοὀρθοδόξου ἀπόψεως ἔνωσιν
θεωρῶ ἀδύνατον, καὶ ἐπειδὴ νομίζω ὅτι βλάβην
μᾶλλον ἢ ὠφέλειαν δύναται νὰ προκαλέσῃ ἡ ἐπιδί-

ωξις χιμαρῶν, φρονῶ ὅτι εἶναι πολὺ προτιμότερον
νὰ ἐπιδιωχθῇ ὅ,τι εἶναι δυνατόν ἐπὶ τοῦ παρόντος
νὰ κατορθωθῇ, ἤτοι ἡ φιλικὴ συνεννόησις τῶν Ἐκ-
κλησιῶν, ὅτε καὶ θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ πλήρωσις τῆς εὐ-
χῆς τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἐν ὄσιν». Ὅταν δὲ ἡ
συνεννόησις αὕτη κατορθωθῇ τότε θὰ εἶναι δυνατόν
νὰ γεννηθῇ ἡ ἐλπίς νὰ ἐπιτευχθῇ ποτε καὶ ἡ ἔνωσις,
οὐχὶ βεβαίως ἐν τῇ ἀντιχριστιανικῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐκ λό-
γων «ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς» προερχομένου συνα-
σπισμοῦ Ἐκκλησιῶν κατὰ Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἐν τῇ
ἐννοίᾳ τῆς γνησίας χριστιανικῆς ἀντιλήψεως τῆς ὁμο-
νοίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς πάντας.

Πόσον δὲ ἐν τῷ ἀρθρῳ μου ἐκείνῳ ἀντεπροσώ-
πευον τὴν γνησίαν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν μαρτυρεῖται
καὶ ἐκ τῶν πολυαριθμῶν γραπτῶν καὶ προφορικῶν
ἐπιδοκιμασιῶν καὶ συγχαρητηρίων, ἅτινα μοι ἀπε-
στάλησαν παρὰ Ἱεραρχῶν, κληρικῶν καὶ ἐπιστημό-
νων διαφόρων κλάδων, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀποδοχῆς καὶ
ἀναδημοσιεύσεως τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀρθρου μου
ὑπὸ συντηρητικωτάτων ἐκκλησιαστικῶν φύλλων.

Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

3. Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἁγίας Γραφῆς παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος.

Οἰցόντες τὰς διαφοροὺς τοῦ θέματος ἡμῶν ἀπό-
ψαι κατηντήσαμεν εἰς τὸ σπουδαιότατον συμπέρα-
σμα, ὅτι ὁ πιστὸς ἱεροκήρυξ ὀφείλει, ἀδιακόπως με-
λετῶν τὴν ἅγιαν Γραφήν, νὰ χρησιμοποιοῖ ταύτην
εἰς τὸ κήρυμά του ἀπειδῶς.

«Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς
διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς
παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ». Ἡ ἅγια Γραφή, «τὸ
βιβλίον τῶν πτωχῶν» κατὰ τὸν ἱερὸν Αὐγουστίνον,
«ἡ κοινὴ βιβλιοθήκη πάντων τῶν λαῶν» κατὰ τὸν
Γκαίτε, εἶναι γραμμένη εἰς τρόπον ὥστε νὰ διδά-
σκῃ τοὺς πάντας· «ἡ δὴλωσις τῶν λόγων σου, Κύριε,
φωτιστὴ καὶ συνετιστὴ νηπίους» λέγει ὁ ψαλμοδός. Εἶ-
ναι μέσον σπουδαιότατον διὰ τὴν συγκλήσιν τῶν
πνευμάτων τῶν ἄκροατῶν ἡ χρῆσις τῶν ἀπὸ τῆς
Γραφῆς παραδειγμάτων, διότι παρὰ μὲν τοῖς ἀπλου-
στέροις παράγει ἐπιπροσθέτως φόβον Θεοῦ, παρὰ
δὲ τοῖς πλέον μορφωμένοις καὶ συζητηταῖς γεννᾷ
τὴν ἀμφιβολίαν δι' ὅσα ἀντίθετα ἐνόμισον ὀρθά· ἡ
δ' ἀμφιβολία εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς γνώσεως τῆς
ἀληθείας, εἶναι ἡ ὑποχώρησις εἰς «τὰ ὄπλα τῆς στρα-
τείας ἡμῶν», τὰ ὁποῖα, ὄντα σαρκικά, εἶναι δυνατὰ
πρὸς καθάρσιν ὀχυρωμάτων, λογισμῶν ἐπαιρομέ-
νων κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ αἰχμαλωτίζου-
ν πᾶν νόημα εἰς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα.

Ἀρκοῦσι δ' αἱ ἅγια Γραφαὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ
τὸν στηριγμὸν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, διότι ἐπὶ

λόγια Κυρίου ἀγνά, ἀργύριον πελυρωμένον δοκίμιον τῆ γῆ, «καθαρισμένον ἑπταπλασίως» εἶναι καὶ ὡς τοιαῦτα ἐνδείκνυνται διὰ τὴν ἠθικὴν μάλιστα διδασκαλίαν. Δι' αὐτῶν θὰ διακρίνη τις τὰς ἀληθείας ἀπὸ τῶν πλανῶν, τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Διὰ θειοτάτης δὲ τινος αἴγλης περιβάλλεται θαυμαστῶς τὸ ἐπὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς στηριζόμενον κήρυγμα τοῦ ἱεροκήρυκος, μολοντοὶ ὀφείλει αὐτος συνεισφέρει νὰ ποιῆται χρῆσιν τῶν περιστάσεων, τοῦ χρόνου, τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἀκοουστῶν καὶ νὰ παρακολουθῆ τὰ πορίσματα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὰς πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα ἀντιστρατευμένας θεωρίας. Διὰ τὸν συγχρονισμόν τοῦτον, ὅστις καθιστᾷ ἡμᾶς δεκτοὺς πρὸς ἀκοάσιν παρὰ τῶν ἀντικειμένων ἡμῖν καὶ τῶν ἀμφιβαλλόντων, ἔχομεν συνήγορον τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τὸν εἰπόντα: «τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω» καὶ ἐπεξηγούμενον ὡδε: «Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἑαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδίσω . . . τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος . . . τοῖς ὑπὸ νόμον, ὡς ὑπὸ νόμον . . . τοῖς ἄσθενέσιν, ὡς ἄσθενής . . . τοῖς ἄνομοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ ἀλλ' ἔνομος Χριστῷ, ἵνα κερδίσω ἄνομους . . .». Πράττει ταῦτα διὰ τὸ εὐαγγέλιον. Διὰ τὸ εὐαγγέλιον ὁ σύγχρονος ἱεροκήρυξ ἐπιβάλλεται νὰ μὴ ἀρκῆται εἰς τὰς ἁγίας Γραφάς, ἀν καὶ ἀρκεταὶ εἶναι μόνον αὐταί, ἀλλὰ νὰ ἐκτιμῆ τῶν διαφορῶν πολιτικῶν θεωριῶν, ὡς καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων, τῶν νομιζομένων παρὰ τοῖς ἀπλουτέροις ὡς ἀντικειμένων ταῖς ἱεραῖς Γραφαῖς καὶ τῆ χριστιανικῆ διδασκαλίᾳ, ἀφίνων ἐν ἀρχῇ τὴν ἁγίαν Γραφήν ἐν ἐπιφυλακῇ, νὰ φροντίζη ὥστε διὰ τῆς λογικῆς καὶ στατιστικῶν καὶ οἰουδηποτε μέσου ν' ἀποδεικνύη τὰς πρώτας σφαλεράς καὶ ἀνεφαρμόστους, διὰ νὰ φέρῃ ὑστερον τὴν ἀμμογραφικὴν διδασκαλίαν ὡς μόνην ἱκανὴν νὰ ὑψωθῆ ἐπάνω τῶν συντομιμάτων των, διὰ δὲ συγκρίσεων, ὁρθῆς ἐρμηνεύσεως κ.λ. νὰ καταδεικνύη τὰ ἐπιστημονικὰ πορίσματα καθ' ὁλοκληρίαν σύμφωνα πρὸς τὰς ἁγίας Γραφάς, μὴ παραλείπων νὰ τονίσῃ, ὅτι τὸ θεῖον δῶρον, ἢ ἀνθρωπίνῃ λογικῇ, συνεχίζει τὴν διὰ Μωυσέως καὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἀποκάλυψιν.

Περικτὴ βεβαίως εἶναι ἡ ἐπανάληψις διαφορῶν χωρίων, δι' ὧς, ὡς εἶδομεν, ἐπιτάσσεται ὁ ἱεροκήρυξ νὰ χρησιμοποιοῖ τὴν ἁγίαν Γραφήν, ἢ τῶν ὅσων περὶ παραδείγματος τοῦ Κυρίου, τῶν ἱερῶν τῆς συγγραφῶν καὶ πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀνωτέρω ἐγγράφωμεν. Ὑπομνησκοντες πόνον τὸ τοῦ Παύλου Ἐβρ. 4,12 σημειοῦμεν τὸ τοῦ Χρυσοστόμου καὶ μὴ σιδήριον ἔχω, ἀλλ' ἔχω λόγον σιδήρου τοιαύτερον εἰ μὴ πῦρ βυστάζω, ἀλλ' ἔστι μοι διδασκαλία πυρὸς θερμοτέρα, ἐντονώτερον δυναμένην καίειν». Ἄλλ' ἀφοῦ εὐφύμως ἀναφέρωμεν τὴν σχετικὴν πρὸς τὸ ἡμέτερον θέμα μελέτην τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Θεολόγου Παρασκευαΐδου «Ἡ ἁγία Γραφή καὶ τὸ κήρυγμα», ἐξετάζουσαν τὴν ἁγίαν Γραφήν ὁμιλητικῶς, καὶ ὑποσχεθεῖμεν ἐν προσεχῇ μέλλοντι νὰ παρουσιάσωμεν ἄλλας βοηθητικὰς τῶν ἱεροκηρύκων ἐν σχέσει μὲ τὴν ἁγίαν Γραφήν μελέτας, ὅς τελειώσωμεν τὴν παρούσαν μὲ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ στόματος τοῦ προ-

φήτου Μαλαχίου δεδομένην σκιαγραφίαν τοῦ ἱεροκήρυκος: «Ἡ διαθήκη μου ἦν μετ' αὐτοῦ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ ἔδωκα αὐτῷ ἐν φόβῳ φοβεῖσθαι με, καὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ ὀνόματός μου στέλλεσθαι αὐτόν· νόμος ἀληθείας ἦν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἀδικία οὐχ εὐρέθη ἐν χεῖρεσιν αὐτοῦ· ἐν εἰρήνῃ κατεσθύνων ἐπορεύθη μετ' ἐμοῦ καὶ πολλοὶ ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἀδικίας. Ὅτι χεῖλη ἱερέως φυλάσσεται γινώσιν, καὶ νόμον ἐκζητήσουσιν ἐκ στόματος αὐτοῦ· διότι ἄγγελος Κυρίου παντοκράτορος ἐστίν».

ΘΕΩΔΩΡΟΣ ΚΑΣΤΑΝΑΣ

Καθηγητῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνήλθε δις τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς τακτικὰς συνεδρίας. Ἀπεφάσισ αὐτῆς οἱ Σεβ. Κασσανδρείας καὶ Ἀργολίδος ἐπεστέφθησαν τὸν Ἱ. Πουργὸν Παιδείας καὶ Ἐργασμάτων καὶ συνωμίλησαν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομοσχεδίων.

—Τὸ Κ. Συμβούλιον τοῦ Ο. Δ. Ε. Π. δι' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὰ τοπικὰ συμβούλια ἐξήτησε παρὰ τῶν ἡγουμενοσυμβουλίων καὶ τῶν μοναστηριακῶν συμβουλίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὰς ἐξῆς πληροφορίας. 1ον Ποῖα τὰ μέχρι σήμερον ἐκποιήθηνα κτήματα. 2ον Δυνάμει τίνων συμβολαίων ἐξεποιήθησαν. 3ον Ποῖον τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐκποιήθέντων κτημάτων; 4ον Ποῖον τὸ καταβληθὲν τῆ ἰ. μονῆ ποσὸν ἐκ τοῦ τιμήματος. 5ον Ποῖον τὸ καθυστερούμενον ποσὸν ἐκ τοῦ τιμήματος. 6ον Πῶς διετέθη τὸ καταβληθὲν τῆ ἰ. μονῆ τίμημα κτημάτων τῆς.

—Τὸ Κ. Συμβούλιον τοῦ Ο. Δ. Ε. Π. παρεκάλεσε τὰ τοπικὰ συμβούλια ὅπως μεριμνήσωσι διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν καὶ εἰσπραξίν ἐπιδικασθέντων δικαστικῶν ἐξόδων ὑπὲρ τῶν ἰ. μονῶν καὶ εἰς βῆρος τῶν ἀντιδικίων.

—Ἡ Γενικὴ διεύθυνσις δημοσίου λογιστικοῦ δι' ἐγγράφου αὐτῆς ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Β. Διληγιάννη ἀπὸ 19 Μαΐου ἐν. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 11387 πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἀπαντήσας εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 91147 καὶ 93558 ἐ. ἔ. ἐγγράφα αὐτῆς ἀνεκοίνωσεν ὅτι πρὸς εἰσπραξίν τῶν πρὸς τὸν Ὀργανισμόν διαχειρίσεως Ἐκκλησιᾶς Περιουσίας, ὀφειλομένων χρεῶν ἐγκρίνει τὴν πρὸς τῶν δημοσίων ταμίων ἀσκήσιν τοῦ μέτρου τῆς προσωπικῆς κρατήσεως κατὰ τὸν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ὀφειλετῶν, πάντως ὅμως μετὰ πάσης φειδοῦς καὶ κατὰ τῶν ἀποδεδειγμένων δυστροπιῶν ὀφειλετῶν.

—Κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπαρχιακῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Μητροπόλεως Κρήτης, διαβ. βασιλείας τῆ Διαρκεῖς Ἱερᾶ Συνόδου διὰ τοῦ Ἱπουργείου Παιδείας καὶ Ἐργασμάτων καὶ δι' ἣς προτείνεται ἡ διοικητικὴ ἀφομοίωσις τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης πρὸς τὴν τῆς Ἑλλάδος, ἐπεκτενωμένον καὶ εἰς Κρήτην τοῦ νόμου 3615, ἢ Α. Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε ν' ἀνακοινωθῇ τῷ Ἱπουργεῖῳ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος φρονεῖ ὅτι διὰ πολλοὺς σοβαροὺς λόγους ἐνδείκνυται ἡ διοικ.

κητική ἀφομοίωσις τῆς ἰ. μητροπόλεως Κρήτης μετ' αὐτῆς, ἐπιθυμεῖ ὅμως ὅπως ἡ ἀφομοίωσις αὐτῆ γένηται τῇ εὐλογία τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου.

— Δ' ἄ δ) τος ἡ ἰ. μονὴ ἀγίας Ζώνης τῆς ἰ. μητροπόλεως Σάμου συγχωνεύεται εἰς τὴν ἰ. μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς αὐτῆς ἰ. μητροπόλεως.

— Ὡσαύτως ἡ γυναικεῖα ἰ. μονὴ Κασσωπίτρας τῆς ἰ. μητροπόλεως Κερκύρας συγχωνεύεται εἰς τὴν γυναικ. μονὴν ἀγίων Θεοδώρων τῆς αὐτῆς ἰ. μητροπόλεως.

— Ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 11 Ἰουνίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔκθεσις τοῦ σεβ. μητροπολίτου Θεσσαλονίκης περὶ τῶν πεπραγμένων ἐν τῷ θεολογικῷ συνεδρίῳ τῆς νεολαίας τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν ἐν Θεσσαλονίᾳ.

— Ἐπίσης ἀνεγνώσθησαν ἔγγραφα διαφόρων μητροπολιτῶν, ὑποβαλόντων πίνακας ἀπαιτουμένων δαπανῶν δι' ἀνεγερσὶν καὶ ἐπισκευῆν ναῶν εἰς προσφυγικούς συνοικισμούς, ἅτινα καὶ ἀπεφασίσθη νὰ σταλῶσιν εἰς τὸ ταμεῖον ἀνταλλαξίμων μετὰ τῆς παρακλήσεως ὅπως ἐνισχύσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν τοὺς περὶ ὧν πρόκειται ναοὺς.

— Γνωσθέντος ὅτι κόρη τις ψευδοπροφήτις ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἰ. μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἐξεγείρει τοὺς ἀπλοϊκοὺς ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἵνα ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα.

— Συνεπεία ἐκνόμων καὶ ἀντεκκλησιαστικῶν πράξεων Σαββοπούλου. τιτὸς ἐν Σέρραις ἀπεφασίσθη νὰ συστηθῇ τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Σερρῶν ὅπως ζητήσῃ τὴν ποινικὴν αὐτοῦ δίωξιν.

— Τοῦ Ἱπουργείου τῶν Ναυτικῶν γνωρίσαντος εἰς ἀπάντησιν τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι, δυνάμει διατάξεως τοῦ ἰσχύοντος ναυτολογίου ἐπιβατῶν, εἰς ἅπαντας τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς τοὺς μετακινουμένους διὰ λόγους ὑπηρεσίας παρέχεται ἔκπτωσις 50 ο) ἐπὶ τῶν τιμῶν τῶν ναύλων καὶ ὅτι ταύτης δικαιούνται καὶ οἱ σεβ. Ἱεράρχαι, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἵνα δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ἀνακοινωθῇ ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τοῦ Ἱπουργείου τοῖς σεβ. Ἱεράρχαις.

— Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου προκηρύξιν διαγωνισμοῦ περὶ συγγραφῆς ἔργου πραγματευομένου περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν μεθόδων τῆς Κατηχητικῆς ὑπεβλήθησαν εἰς αὐτὴν τρία ἔργα, τὴν περὶ τῶν ὁποίων κρίσιν ἡ σχολὴ ἀνέστηκεν εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν καθηγητῶν κ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ καὶ Κωνστ. Δουβουνιώτου. Κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν διακοπῶν συνεδρίαν ἡ σχολὴ λαβούσα ὑπ' ὄψει τὴν εἰσήγησιν τῆς ἐπιτροπῆς τὸ μὲν ἐν τῶν ἔργων ἀπέρριψεν ὡς μὴ πληροῦν τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως· εὐροῦσα δὲ εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἄλλα δύο ἱκανὰς ἐλλείψεις καὶ τρωτά, οὐδ' ἕτερον τούτων ἔκρινεν ἀξίον βραβεύσεως. Ἐνεκα ὅμως τῆς, παρὰ τὰς ἐν τοῖς καθ' ἕαστον ἐλλείψεις, καλῆς διεξαγωγῆς τοῦ θέματος ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἔργοις καὶ τῆς προδήλου φιλοπονίας τῶν συγγραφέων αὐτῶν ἔκρινεν αὐτοὺς ἀξίους ἐπαίνου, εἰς ἐνίσχυσιν δ' αὐτῶν διένειμεν εἰς αὐτοὺς ἕξ ἴσου τὸ ὡς ἐπαθλον καθορισθὲν ποσὸν τῶν 15,000

δραχμῶν. Μεθ' ὃ ἀνοιχθέντων τῶν φακέλων συγγραφεὺς ὑπὸ τὸ ρητὸν «ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάσασθαι τοὺς λόγους σου» (ψ. ριγ' θ) καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱστορία καὶ μέθοδοι τῆς Κατηχητικῆς» ἀπεδείχθη ὁ Παν. Τρεμπέλας, τοῦ δὲ ὑπὸ τὸ ρητὸν «τὰ τέκνα παιδεύειν τὴν παιδείαν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ» (Πολυκ. Φιλίπ. δ') καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατηχητικὴ» ὁ Δημ. Μωραΐτης.

— Τὸ κάλλιστον θρησκευτικὸν περιοδικὸν τῆς Καβάλλας «Ἀπόστολος Παῦλος», τὸ ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπ. Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσοστόμου πρὸς ὄφελος τοῦ ταμείου ἐλέους τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, συνεπλήρωσε πενταετίαν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, ἐπ' αἰσίους δ' ὁλωνοῖς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἕκτον ἔτος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ ἰ. σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπὶ τῇ ἐφέτος συμπληρώσει τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς γ' οἴκου. συνόδου ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας πανηγυρίσῃ ἐν ἐπισημότητι τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον τῇ ἡμέρᾳ τῶν Εἰσοδίων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἢ ἡ οἴκου. σύνοδος ἀνεκήρυξε Θεοτόκον, ἐνέκρινε δ' ὅπως τῇ 14 Ἰουνίου τελεσθῇ ἐν τῷ Ἱεροδιδασκαλείῳ Ἡλιουπόλεως πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐπὶ τῷ αὐτῷ γεγονότι. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἐνεκρίθη ὅπως προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς ἐπιστημονικῆς συγγραφῆς ἐκτάσεως οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν 400 σελίδων πραγματευομένης τὴν προσωπικότητα τοῦ μεγάλου Κυρίλλου καὶ τὸ ἔργον τῆς γ' οἴκου. συνόδου, ἰδίᾳ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας ἐπὶ ἐπάθλῳ 100 αἰγυπτ. λιρῶν. Τὸ ἔργον δέον νὰ ἦνε ἔτοιμον οὐχὶ ἀργότερον τοῦ τέλους τοῦ 1932, θὰ ἐκτυπωθῇ δὲ δαπάναις τοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ ἰ. σύνοδος ἐκήρυξεν ἀφορισμένους ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Σουδᾶν πῆξαντας παρασυναγωγὴν αἰρετικούς Ν. Ζαζάνην, Γ. Καλλιαντζῆν καὶ Β. Παπαντωνάκην, προσεκάλεσε δὲ τοὺς ὀρθοδ. χριστιανοὺς νὰ διακόψωσι πᾶσαν μετ' αὐτῶν θρησκευτικὴν συνάφειαν ἐπὶ ποιῶν ἀφορισμοῦ καὶ τελείας ἐκκοπῆς ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας.

Ἡ ἰ. σύνοδος ἐνέκρινεν ὁμοφώνως τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Μακαρ. Ἀλεξάνδρου ὡς κανονικοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας.

Ἀπεφασίσθη συνοδικῶς ὅπως διὰ μὲν τὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν παλαιοκαθολικῶν ἐπὶ μελέτῃ τῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθοδόξου καὶ παλαιοκαθολικῆς διαφορῶν ἀσχοληθῇ ἡ καὶ διὰ τὴν μετὰ τῶν ἀγγλικανῶν συνεννόησιν ἀσχοληθῆσιν ἐπιτροπὴ, εἰς δὲ τὸ ἐν Βιέννῃ ἰβ' συνέδριον τῶν παλαιοκαθολικῶν ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἀντιπροσωπευθῇ ὑπὸ τοῦ τῆς Κων)πόλεως, ἐὰν θὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτος.

Κατ' ἀπόφασιν τῆς ἰ. συνόδου ἡ προσεχῆς χειμερινὴ σύνοδος θὰ ἀσχοληθῇ ἐιδικῶς περὶ τὸ ἔργον τῆς κατὰ τὸ ἐπίδον ἔτος συγκληθησομένης προσυνόδου, ἐξεφράσθη δὲ ἡ εὐχὴ ὅπως ἐνεργεῖται τοῦ οἴκου. Πατριάρχου ἐξευρεθῇ τρόπος ὅπως μὴ ἀπουσιάζῃ αὐτῆς ἡ ρωσικὴ ἐκκλησία, εἰ δυνατόν δὲ μηδ' ἡ βουλγαρικὴ.

— Ἡ ἰ. σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι ὁ ἐν Σερβίᾳ μητροπολ. Ἀντώνιος εὐρίσκεται ἐκτὸς κανονικῆς δικαιοδοσίας ἐνεργῶν ὡς ἀρχηγὸς «ὑπερορίου ρωσικῆς ἐκκλησίας», δὲν ἀνήκει δ' ἄρα αὐτῷ τίτλος λόγῳ τῆς αὐτῆς θέσεως καὶ ὑπὸ ἀνυπάρκτου κανονικῆς συνόδου ἀπονεμηθεὶς ἢ δ' ἀπὸ τοῦ οἴκου. πατριαρχείου ἐξάρτησις πάντων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἔξω τῶν καθωρισμένων ὁρίων τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν διαμενόντων ὀρθοδόξων πασης ἐθνότητος εἶνε οἰκίῳ πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἱεροσολύμων ὅτι συνετελέσθησαν αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι τοῦ ἀνακαινισμού τοῦ τροῦλου τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως δαπάναις τοῦ ἔθνους ἡμῶν, οὕτω δὲ ἡ ἔργασία ἐπὶ τέλους ἤρξατο μετὰ μακρὰν ἀναβολήν. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ λατῖνοι καὶ οἱ ἀρμένιοι θὰ ἀρχίσωσι τὴν ἐπισκευὴν τῶν χρῆζόντων αὐτῆς ἐξειδικασμένων αὐτοῖς ἐν τῷ εἰρημένῳ ναῷ μερῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν τῷ «Ἐκκλησ. Κήρυξι», ὄργανῳ τῆς ρωσσοευρωπαϊκῆς ἐπαρχίας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης (Μάϊος 1931), δημοσιεύεται ἀναίρεσις τῆς κατὰ τοῦ μητροπ. Ἐυλογίου ἤδη μνημονευθείσης ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἐγκυκλίῳ τοῦ ἐν Σερβίᾳ διατρίβοντος μητροπ. Ἀντωνίου. Ἐν τῇ ἀνασκευῇ ταύτῃ διαμφισβητεῖται ἡ ἰδιότης τῆς «συνόδου» εἰς τὸν ἐν Κάρλοβιτς ὑπὸ τὸν μητροπ. Ἀντώνιον σύλλογον τῶν ρώσων ἱεραρχῶν ὡς καὶ οἰαδήποτε αὐτοῦ κανονικῆ ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας, ὁ δὲ μητρ. Ἀντώνιος χαρακτηρίζεται ὡς ἀπλότος ἐπαρχιακὸς ἀρχιερεὺς τῆς σερβικῆς ἐκκλησίας διοικῶν ἐδικῆ ἀδείᾳ τοῦ σέρβου πατριάρχου τὰς ἐν Σερβίᾳ ρωσικὰς κοινότητας, οὐδαμῶς ὅμως «χάριτι θείᾳ πρόεδρος» καὶ «μακαριώτατος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατ' ἀπόφασιν τῆς ἰ. συνόδου διοργανοῦνται κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἰουλίου ἐν τῇ ἱερατικῇ σχολῇ Σόφιας σειρά θερινῶν μαθημάτων διὰ τὸν ἐγοριακὸν κλήρον. Τὰ μαθήματα ταῦτα θὰ περιελάβωσι περὶ τὰ ἀκόλουθα θέματα: προπαρασκευὴ διὰ τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον· ὁ ἱερεὺς καὶ αἱ ὀρθόδοξοι παιδικαί, μαθητικαὶ καὶ νεανικαὶ ἀδελφότητες· ὁ ἱερεὺς ὡς προϊστάμενος τῆς ἐνορίας, τὰ δικαιώματά αὐτοῦ καὶ ἡ πρωτόβουλος δράσις· ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ σχολείῳ, μετὰ τῶν τῶν διδασκάλων καὶ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τῶν γονέων· ἡ ποιμαντορικὴ περὶ τῶν ἀσθενῶν μέριμνα· τὸ περιεχόμενον καὶ αἱ μορφαὶ τοῦ κηρύγματος· ἡ μεθόδολογία τῆς διδασκαλίας τῆς ἱερᾶς ἱστορίας· τί ἐστὶν ἀγία Γραφή; προέλευσις καὶ ἱστορία αὐτῆς· ἡ κοινωνικὴ δράσις τοῦ ἱερέως· αἱ κακοδοξίαι καὶ αἱ ἑτεροδοξίαι· ἀνάλυσις αὐτῶν καὶ κριτικὴ τὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιον. Τὰ μαθήματα ταῦτα θὰ διδάξωσι καθηγηταὶ τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου Σόφιας καὶ ἄλλοι λόγοι κληρικοί. Κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας τῶν ἡμερῶν τούτων θὰ γίνωνται ἀσκήσεις εἰς τὴν ἐκκλησ. μουσικὴν. Οἱ ἀκροαταὶ τῶν μαθημάτων ἱερεῖς καὶ διάκονοι θὰ ἐνδιακτώνται κατὰ τὸ ἐν

λόγῳ δεκαήμερον ἐντὸς τῆς ἱερατ. σχολῆς, θὰ καταβάλλωσι δὲ διὰ τὴν διατροφήν τῶν ἡμερησίως μόνον 35 λέβ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ οὐκραϊνικῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Βαρσοβίας θὰ καταρτισθῇ ἐπιτροπὴ πρὸς ἐπιστημονικὴν μετάφρασιν τῆς ἀγ. Γραφῆς καὶ τῶν λειτουργικῶν βιβλίων εἰς τὴν οὐκραϊνικὴν γλῶσσαν. Κατὰ παράκλησιν τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἰνστιτούτου ὁ πρωθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου ἐκκλησίας κ. Διονυσίος ἐπηλόγησε τὴν προσπάθειαν τῆς ἐπιτροπῆς ἧς καὶ ἐδέχθη τὴν προεδρείαν.

— Τὸ παπικὸν πρακτορεῖον τοῦ τύπου ἀγγέγειεν ἐπ' ἐσχάτων ὅτι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως Κράκοβα ἀπηγόρευσε εἰς τὸν παπικὸν ἐπίσκοπον τῆς πολωνικῆς ἐθνικῆς ἐκκλησίας τὴν χρησιμοποίησιν τῶν λειτουργικῶν ἀμφίων τοῦ παπικοῦ κλήρου ἐπικαλοῦμενον ἀπόφασιν τοῦ παπικοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου καὶ ἀπειλήσεν ὅτι ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτὸν πρόστιμον καὶ ἄλλα καταναγκαστικὰ μέτρα. Τὸ «Κυριακὸν Ἀνάγνωσμα» τῆς ὀρθοδ. ἐν Πολωνίᾳ ἐκκλησίας ἀναγράφου τὴν εἶδραυ ταύτην ὑπομνήσκει ὅτι ὁ παπικὸς κλήρος χρησιμοποιοῖ τὰς ἀμφιέσεις καὶ τὰ ἄλλα ἐξωτερικὰ διάσημα τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας διαμαρτυρίας τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν. Τούτου ἕνεκα—ἐπάγεται—οἱ πολῖται ἀναγκάζονται νὰ καταλήξωσιν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ ἀπαγορεύσεις αἱ ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὰ λοιπὰ δόγματα δύναται νὰ παραβάνωνται ὑπὸ τοῦ παπικοῦ κλήρου.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

— Τὸ περὶ τῶν κυριακῶν κινηματογραφικῶν παραστάσεων περιλάλητον ἐν Ἀγγλίᾳ νομοσχέδιον, περὶ οὗ ἐν ἄλλοις φύλλοις τῆς «Ἐκκλησίας» ἐγένετο λόγος, ἤδη ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων εἰς δευτέραν ἀνάγνωσιν διὰ πλειοψηφίας 48 ψήφων, παρὰ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν κ. Κίνδερσον καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν πρῶτην ὑπουργῶν. Δράστης καὶ εισηγητὴς τοῦ νομοσχεδίου ἦτο ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν Οὐίλνς, ὅστις ὑποστήριξεν αὐτὸ ἐν τῇ βουλῇ ἀνέπτυξεν ὅτι ὁ νόμος δὲν σκοπεῖ νὰ εὐνοήσῃ τὸ ἀντικείμεν τῶν κινηματογράφων κατὰ τὰς Κυριακάς, ἀλλὰ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀναρχίαν τὴν προκύπτουσαν ἐκ τῆς θεωρητικῆς λοχύος τοῦ παλαιοῦ καὶ περιελθόντος εἰς ἀχρησίαν νόμου τοῦ 1780. Διὰ τοῦ νόμου παρόχονται ἐγγυήσεις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν χαρακτήρα τῶν κινηματογραφικῶν κατὰ τὰς Κυριακάς παραστάσεων καὶ ἐξασφαλίζεται μέρος τῶν εἰσπραξέων αὐτῶν ὑπὲρ ἔργων κοινῆς ἀφελείας. Ἐπίσης μείριμνα ἐλήφθη περὶ καθορισμῶν ὡρῶν ἀναπαύσεως διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν κινηματογράφων. Ἐπὶ ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῆς Κυριακῆς ἀρχίας ἐταιρεία («Lord's Day Observance Society»), εἶχε ἀποδυσθῆ εἰς ζωηροτάτην ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ νομοσχεδίου, εἶψ' ὅσον δ' ἀκόμη οὐτὸ πρόκειται νὰ διέλθῃ διάφορα στάδια μέχρι τῆς ὀριστικῆς ψηφίσεώς του, οὐδὲν ἀπὸ τοῦδε δύναται νὰ λεχθῆ περὶ τῆς τύχης του.

ΔΙΑΘΟΡΑ

Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουσι 10,000 χωρία ἄνευ ναῶν, 30,000

ἀνευ ἱερέων καὶ 13,400,000 παιδιά ἡλικίας κάτω τῶν 12 ἐτῶν ἀκατήχητα, κατὰ δήλωσιν δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς τῆς Β. Ἀμερικῆς (Home Missions Council of North America) Τὰ γεγονότα ταῦτα—ἐπάγεται ἡ δήλωσις—ἀποτελοῦν ὄνειδος διὰ τὴν χριστιανικὴν ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησίαν. «Ἔθνος τι δύναται μὲν νὰ ὑπάρχῃ ἀνευ θρησκείας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ζῇ ἀνευ αὐτῆς. Ἐφ’ ὅσον δὲν ἱκανοποιοῦνται αἱ ἀνάγκαι αἱ θρησκευτικαί, δὲν δύναται τὸ ἔθνος νὰ εἶνε οὔτε ἀσφαλές, οὔτε ἐλεύθερον». Τὸ ἐν λόγῳ συμβούλιον εἶνε ὄργανισμὸς πρωτεσταντικῶς ἀντιπροσωπεύων 28,000,000 μέλη εἰς πάσας τοὺς τὰς διακλαδάσεις.

—Ἐν Ἀμστελδαμῷ περὶ λήγοντα τὸν παρελθόντα Ἀπριλίον διοργανώθη ἡ τρίτη διεθνὴς συνδιάσκεψις ἢ συγκαλουμένη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ χριστιανικοῦ τύπου τοῦ οἰκουμενικοῦ συμβουλίου τοῦ πρακτικοῦ χριστιανισμοῦ. Τῆς συνδιασκέψεως προήδρευσε δ’ ἐκ Βερολίνου Dr Hinderer. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἀφιερώθη εἰς τὴν διοργάνωσιν τῶν γραφείων τοῦ χριστιανικοῦ τύπου τὴν δὲ δευτέραν δ’ Dr Zoellner, τῆς Düsseldorf, ἀνέπτυξε πῶς ἡ ἀντιθρησκευτικὴ κίνησις ἢ ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Σοβιέτ ἐμπορευομένη ἔχει τὰς ρίζας τῆς ἐν αὐτῇ τῇ δυτικῇ σκέψει, καὶ ἐν αὐτῷ ἀκόμη τῷ Kant. Ἄλλοι δὲ ῥήτορες ἐτόνισαν τὴν ἀνάγκην τοῦ καταρτισμοῦ κεντρικοῦ γραφείου διεθνούς πρὸς διάδοσιν θρησκευτικῶν ἐιδήσεων. Τέλος δὲ ἄλλοι ἐπέμειναν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ραδιοφώνου, τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου, τῶν γραμμοφώνων καὶ αὐτῆς ἐπι τῆς τηλεγράφου διὰ νὰ γνωστοποιῆται εἰς τὸ μέγα καινὸν ἢ ὁράσις τῆς Ἐκκλησίας. Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἰσάριθμα προβλήματα, περὶ τὴν μελέτην τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῶσιν αἱ μέλλουσαι συνδιασκέψεις.

—Ὁ ἐν Γιουγοσλαβίᾳ σλοβένος λατίνος ἀρχιεπίσκοπος Dr A. B. Jeglič ἐπιχειρήσας πρὸ τινος νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν Goritsa τῆς Ἰταλίας ὅπως παραστῇ εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῆς 24ετηρίδος τοῦ συναδέλφου του Dr Franch. Seidei συνελήφθη εἰς τὰ σύνορα ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν ἀρχῶν καὶ ἀφοῦ ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν ἐπὶ τινος ὥρας ἐξηναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Σλοβενίας πόλιν Λιουμπλιάναν. Ἡ ἀνοικίσις συμπεριφορὰ τῶν ἰταλῶν πρὸς τὸν ἀνώτερον σλοβένον κληρικόν, ὅστις ἐν τούτοις εἶχεν ἐν τάξει τὸ διαβατήριόν του, μαρτυρεῖ πόσον τεταμέναι εἶνε αἱ σχέσεις μεταξύ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ 500,000 σλοβένων. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι παραπονοῦνται ὅτι ἐξαναγκάζονται νὰ μεταβάλλωσι τὰ ὀνόματά των ὡς καὶ τὰς ὀνομασίας διαφόρων τοποθεσιῶν τῆς κατοικουμένης ὑπ’ αὐτῶν περιοχῆς καὶ νὰ ἀποστῆλαι τὰ τέκνα των εἰς τὰ ἰταλικά σχολεῖα, οὗ δὲ ἀφαιροῦνται τοὺς ἰθαγενεῖς ἱερεῖς καὶ τὰ σχολεῖά των, ἀπαγορευομένου εἰς αὐτοὺς νὰ λαμβάνωσιν ἐφημερίδας καὶ ἔγγραφα ἐν γένει ἐκ Νοτιοσλαβίας. Ἐνεκα τοῦ ἐπεισοδίου τούτου δεήσεις ἐγένοντο ἐν ἅπασι τοῖς ρωμαϊκ. ναοῖς τῆς Νοτιοσλαβίας ὑπὲρ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ σλοβενικῶν μειονηθέντων καὶ βροχῇ διαμαρτυριῶν διεβιβάσθη κατὰ τῆς κρατικῆς τοῦ σλοβένου ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ αὐτοῦ εἰς ἐπιστροφήν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Παναγιώτου Γ. Μπρατσιώτου, τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ διαλεκτικὴ θεολογία τοῦ K. Barth καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν «Ἐναισίων» τιμητ. τόμου ἐπὶ τῇ ἐπιστημ. 35ετηρίδι τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου. Ἀθῆναι 1931.—Πρόκειται περὶ ἑνὸς τῶν χαρακτηριστικωτέρων γνωρισμάτων τῆς συγχρόνου ἐν Ἐσπερίᾳ θεολογικῆς κινήσεως, ἣτις προκαλεῖ μεγάλην συγκίνησιν ἐν τοῖς θεολογικοῖς τῆς Εὐρώπῃς κύκλοις. Ἡ θεολογία αὕτη, ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ σ. παρατιθεμένης πλουσίας βιβλιογραφίας, ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ ὑποκείμενον συντόνου διαπραγματεύσεως καὶ τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν παπικῶν θεολόγων καὶ φιλοσόφων, ποικίλαι δὲ διατυπώνονται περὶ αὐτῆς αὐτῆς κρίσεις. Παρ’ ἡμῖν τὸ πρῶτον ποιεῖται περὶ αὐτῆς λόγος ὁ καθηγ. κ. Μπρατσιώτης ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ἐν ἡ μετὰ πλήρους γνώσεως τοῦ θέματος ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἀρχηγῶν τῆς διαλεξ. θεολογίας καὶ περὶ τοῦ περιεχομένου καὶ τῶν μεθόδων αὐτῆς, κρίνων δ’ αὐτὴν καὶ ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως τὸ μὲν σημειοῖ τὰ πλησιάζοντα αὐτῇ πρὸς τὴν ὀρθ. θεολογίαν κύρια αὐτῆς χαρακτηριστικά, τὸ δὲ ὑποδεικνύει καὶ τὰ πρὸς αὐτὴν ἀσυμβίβαστα. Καθ’ ὅλου ἡ διαλεκτικὴ αὕτη θεολογία, ἐμφαίνουσα τὴν σύγχρονον σοβαρώτατην κρίσιν τοῦ πρωτεσταντισμοῦ, «εἶναι —κατὰ τὸν σ.—ἀξία πολλῆς προσοχῆς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων οὐ μόνον διότι ἔχουσι τινα νὰ διδαχθῶσι παρ’ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι ὑπάρχει ἡ βάσιμος ἐλπίς ὅτι ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις αὐτῆς θὰ ἀγάγῃ ἐγγύτερον πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν».

Ἀκολουθία τοῦ ἁγ. ἱερομ. Σεραφεῖμ ἀρχιεπ. Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ θαυματουργοῦ. Ἐκδ. ἐνάτη. Μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσαλῶν Ἱεζεκιὴλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδιάς. Δαπάνη Ἡσαίου Βεροποῦλου ἀρχιμανδριτοῦ. Ἀθῆναι 1931.—Ἡ ἀκολουθία αὕτη εἶχε συντεθῆ καὶ ἐκδοθῆ τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀναστασίου Γορδίου (1740), τὸ δεύτερον δ’ ἐξεδόθη μετὰ προσθηκῶν ὑπὸ Διονυσίου ἱερομ. τοῦ ἐκ Φουρνᾶ Ἀγράφου (1745), τρίτην δ’ ἐκδοσὶν ἠρίθμησε τῷ 1790 ὑπὸ Ἰωσήφ Ἀρχιμ. ἐπ’ Ἰσῆς ἐκ Φουρνᾶ Ἀγράφου, πάλιν μετ’ ἄλλων προσθηκῶν. Τὴν παρῶσαν ἐνάτην ἐκδοσὶν ἐπεχειρήσεν ὁ φιλοπινώτατος Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιὴλ ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1802 ἣτις ἦτο καὶ ἡ πληρεστέρα, προσθεῖς καὶ 24 οἴκους ποιηθέντας ὑπὸ τοῦ ἁγιορείτου μον. Γερασίμου τοῦ Μικραγιαννίτου. Τοῦ κειμένου προτεσσονται προλεγόμενα ἐμπεριστατομένα περὶ Διονυσίου τοῦ Σκυλοσόφου, περὶ τοῦ ἁγ. Σεραφεῖμ οὗ τὸ μαρτύριον συνδέεται πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Διονυσίου, καὶ περὶ τῶν ἐπαλλήλων τῆς ἀκολουθίας ταύτης ἐκδόσεων. Ἡ παρῶσα ἐκδοσις ἀναντιρρήτως τυγχάνει ἡ πᾶσων ἀρίστη, διακρινομένη διὰ τε τὴν πληρότητα καὶ τὴν φιλοκαλίαν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

168 Τὸ ἡγουμειοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ κοινότητι Μπατσιῶν (Ἀνδρου) ἱερ. μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ ἁγίας προκηρύττει ὅτι, δυνάμει τῆς ὑπ’ ἀριθ. 864 καὶ 532 ἀδείας τοῦ τοπ. συμβουλίου ἐκτίθενται εἰς ἀρχικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως ἐν διαφόροις θέσεσι τῆς κοινότητος Μπατσιῶν, Ἀπροβίτου καὶ Κατακοίλων κτήματα αὐτῆς ὡς κατωτέρω ἀναφέρονται μετὰ τῆς προσφοράς κατὰ τοὺς ὁρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ’ ἀρ. 1150 συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται τὴν 22 Ἰουνίου ἡμέραν Δευτέραν ἐν τῷ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς κοινότητος Μπατσιῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀστυνόμου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς κοινότητος ἀρξομένη

τῇ 10ῃ ὥρᾳ π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12ῃ ὥρᾳ τῆς μεσημβρίας.

169 Τὸ τοπ. συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μοιροτοῦς ἐνοικιάσεως ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1931 μέχρι 31ης Ἀυγούστου 1932 1) Χωράφιον καλλιεργησίμον ἐκ τριῶν στρεμ. καὶ 2) ἐξ ἐτέρων τριῶν στρεμ. ἀκαλλιεργήτων γύρωθεν τῆς μονῆς ἁγ. Ἰωάννου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Καρυᾷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 5ῃν Ἰουλίου 1931, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινῆς τῆς αὐτῆς ἡμέρας

ένωπιον του κ. ειρηνοδίκου Καρυάς ή του αναπληρωτού αυτού, του αντιπροσώπου του εν Λευκάδι ύποκ)τος της έθν. τραπέζης και του ήγουμένου της μονής 'Αγίου 'Ιωάννου." Απαντα τὰ έξοδα δημοπρασίας, κηρυκείων, συμβολαίων κ.λ.π. βαρύνουσι τόν τελευταίον κλειδοότην. — Έν περιπτώσει ματαιώσεως της δημοπρασίας, δι' οίον δήποτε λόγον, έπαναλαμβάνεται αυτή την έπομένην Κυριακήν. Έν Λευκάδι τή 30 Μαΐου 1931' ο πρόεδρος του τοπ. συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. † Λευκάδος και 'Ιθάκης Δημήτριος.

170 Το τοπ. συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. της ισράς μητροπόλεως Λευκάδος και 'Ιθάκης διακηρύττει ότι εκτίθενται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν μονοστούς ένοικιάσεως, από 1ης Σεπτεμβρ. 1931 μέχρι 31 Αύγουστου 1932—τὰ έξξς κτήματα της ισράς μονής Κοκκίνης έκκλησίας, 1) κήπος ένός στρέμματος περίξ της μονής, 2) Άμπελος έκ τεσσάρων στρεμμάτων μετά δύο συκών και δύο άπιδεών, κειμένων έξωθεν της μονής. Η δημοπρασία ένεργηθήσεται έν Καρυά και έν τφ συνήθει τόπω των δημοπρασιών την 5ην 'Ιουλίου 1931 ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10—12 μεσημβρινής της αυτής ήμέρας, ένώπιον του κ. Ειρηνοδίκου Καρυάς ή του αναπληρωτού αυτού, του αντιπροσώπου του έν Λευκάδι ύπο)τος της έθν. τραπέζης και του 'Ηγουμένου της μονής Κοκκίνης Έκκλησίας. Έν Λευκάδι τή 30 Μαΐου 1931' ο πρόεδρος του τοπ. συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. † Λευκάδος και 'Ιθάκης Δημήτριος.

171 Το τοπ. συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. της ισράς μητροπόλεως Λευκάδος και 'Ιθάκης διακηρύττει, ότι εκτίθεται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν μονοστούς ένοικιάσεως από 1ης Σεπτεμβρίου 1931 μέχρι 31 Αύγουστου 1932, ο περίξ της ισράς μονής Άσωμάτων κήπος έκτάσεως στρέμ. 6 μετά 3 άμυγδαλεών και 4 κυπαρίσσων, της περιφερίας Βουκερής. Η δημοπρασία ένεργηθήσεται έν Καρυά και έν τφ συνήθει τόπω των δημοπρασιών την 5ην 'Ιουλίου 1931 ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10—12 της μεσημβρίας της αυτής ήμέρας, ένώπιον του κ. ειρηνοδίκου Καρυάς ή του αναπληρωτού αυτού και του αντιπροσώπου του έν Λευκάδι ύπο)τος της έθν. τραπέζης, και του αντιπροσώπου μονής Άσωμάτων. Έν Λευκάδι τή 30 Μαΐου 1931' ο πρόεδρος του τοπ. συμβουλίου Ο. Δ. Ε. Π. † Λευκάδος και 'Ιθάκης Δημήτριος.

172 Το τοπ. συμβούλιον ΟΔΕΠ της ισράς Μητροπόλεως Λευκάδος και 'Ιθάκης διακηρύττει, ότι εκτίθενται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν μονοστούς ένοικιάσεως, από 1ης Σεπτεμβρίου 1931 μέχρι 31ης Αύγουστου 1932 τὰ έξξς κτήματα της ισράς μονής 'Αγίου Γεωργίου. 1) Άγριονομή έξωθεν της μονής έκτάσεως στρέμ. δέκα. 2) Άμπελος έξωθεν της μονής έκτάσεως στρέμ. ένός.—3) Άμπελος στρέμ. 1 1/2 εις θέσιν Σύλωμα.—4) Χωράφιον έκτάσεως στρέμ. δύο εις θέσιν Σύλωμα.—5) Δέκα πόντες έλαιόδενδρα γύρωθεν της μονής.—6) Είκοσι άμυγδαλιές γύρωθεν της μονής 7) Δύο καρυδιές έξωθεν του περιβόλου της μονής.—8) Χωράφιον έκτάσεως στρέμ. δύο εις θέσιν Μουζάκι. Η δημοπρασία ένεργηθήσεται έν Καρυά και έν τφ συνήθει τόπω των δημοπρασιών την 5ην 'Ιουλίου 1931, ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10-12 μεσημβρινής της αυτής ήμέρας, ένώπιον του κ. ειρηνοδίκου Καρυάς ή του αναπληρωτού αυτού, του αντιπροσώπου του έν Λευκάδι ύπο)τος της έθν. τραπέζης, και του ήγουμένου της μονής άγ. Γεωργίου. Απαντα τὰ έξοδα, δημοπρασίας, κηρυκείων, συμβολαίων κ.λ.π. βαρύνουσι τόν τελευταίον κλειδοότην. Έν περιπτώσει ματαιώσεως της δημοπρασίας, δι' οίονδήποτε λόγον, έπαναλαμβάνεται αυτή την έπομένην Κυριακήν. Έν Λευκάδι τή 30 Μαΐου 1930. 'Ο πρόεδρος του τοπ. συμβουλίου, † 'Ο Λευκάδος και 'Ιθάκης Δημήτριος.

173 Το τοπικόν συμβούλιον ΟΔΕΠ της ισράς μητροπόλεως Χαλκίδας διακηρύττει ότι εκτίθεται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν 1) ή δεκαεταστής ένοικίασις της νησίδος Τσουγκρά κη 2) ή τεταρτής ένοικίασις κτημάτων της έν Σιάθω ισρ. μονής του Εθαγγελισμού, κειμένων άπάντων εις την περιφέρειαν Σιάθου, κατά τούς δρους τούς κατατειμένους εις τφ έν Βόλω ύποκ)μα της έθνικής τραπέζης

της Ελλάδος και εις τφ κοινοτικόν κατάστημα Σιάθου, έν οι βουλόμενοι δύνανται τὰ λάβωσι γνώσιν καθ' εκάστην. Η δημοπρασία ένεργηθήσεται την 5 'Ιουλίου ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10-12 της μεσημβρίας έν Σιάθω και έν τφ συνήθει τόπω των δημοπρασιών, ένώπιον του ειρηνοδίκου Σιάθου, του αντιπροσώπου του έν Βόλω ύποκ)τος της έθνικής τραπέζης και του αντιπροσώπου του ήγουμ)λιου της ι. μονής Εθαγγελισμού. Έν περιπτώσει ματαιώσεως της δημοπρασίας ένακην οίσηδήποτε λόγον ή μειόνος προσφοράς τφ έπαναλαμβάνεται αυτή καθ' εκάστην έφεξής Κυριακήν. Έν Χαλκίδι τή 8 'Ιουνίου 1931' ο πρόεδρος † ο Χαλκίδος Γρηγόριος.

174 Το ήγουμενοσυμβούλιον της έν Καλαβρούτοις Ιεράς μονής Αγίου Θεοδώρων, προκηρύττει ότι συνεπεία της υπ' αριθ. 5186 έ. έ. διαταγής του κεντρικού συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. εκτίθενται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν δεκαετούς ένοικιάσεως ο ίδρουμλος της μονής «'Ιρουμλος» και αι ίδροσφισαί αυτής «Μεγάλη Βρύση». Η δημοπρασία ένεργηθήσεται τή 28η 'Ιουνίου έ. έ. έν 'Αγίω Παύλω (Σοποτών) ένώπιον του κ. Ειρηνοδίκου Άρσανείας και τούτου καλυομένου ή άποσπείζοντος ένώπιον του νομίμου αναπληρωτού αυτού, ένός αντιπροσώπου της μονής, ός και αντιπροσώπου του έν Καλαβρούτοις ύποκαταστήματος της έθν. τραπέζης της Ελλάδος. Πρώτη προσφορά ορίζεται τφ ποσόν των 860 (800) χιλιάδων δραχμών και τριακοσίων (300) δαδ. σίτου έτησίως. Οι έν γένει όροι ύποχρεώσεων της παρούσης και όρων συγγραφής εύρίσκονται έν τφ γραφείω της μονής ένθα οι βουλόμενοι δύνανται τὰ λάβωσιν γνώσιν. Έν Ιερώ μονή Αγίων Θεοδώρων τή 19η Μαΐου 1931. Το ήγουμενοσυμβούλιον.

175 Το τοπικόν συμβούλιον της ι. μητροπόλεως Φωκίδας διακηρύττει ότι εκποιούνται διά πλειοδοτικής δημοπρασίας 100 αίγες, 15 τράγοι, 30 μηλιόρες, 40 όρφια, 20 άμνοι, 2 φοράδες πενταετείς, εις ήκτος έξαστής υπό τούς όρους της ταυταρίθμου διακηρύξεως. Η δημοπρασία γεννήσεται έν τφ περιβόλω της ι. μονής Βαρνακόρης ένώπιον του ειρηνοδίκου Ευπαλίου και ένός μέλους του μοναστηρ. συμβουλίου την 28 'Ιουνίου έ. έ. ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10-12 π.μ. και ταύτης άποτυχούσης έπαναλαμβάνεται τὰ προσεχείς Κυριακάς μέχρις ήανοποιητικού άποτελέσματος. 'Ο πρόεδρος του τοπικού συμβουλίου † ο Φωκίδος 'Ιωάννης.

176 'Ο όργανισμός διοικήσεως έκκλησιαστικής περιουσίας διακηρύττει ότι την 28 'Ιουνίου έ. έ. ήμέραν Τρίτην και ώραν 11-1 π.μ. θέλει διενεργηθή ένώπιον έπιτροπής δημοπρασία προς έκποίησιν κληρονομικών άμφίων άποβιόσαντων άρχιερέων.

'Ο έντεταλμένος σύμβουλος
Στυλ Γρηγορίου

ΔΕΛΤΙΟΝ 'ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

**ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΚΑΝΑ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου**

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΦΟΜΩΝ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30. ΕΣΤ. ΦΡ. 30. ΑΝΕΡ. ΒΟΛ. 1
ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΒΑΘΗ ΕΝΑΡΧΙΑΚΗ ΠΡΟΤΕΖΟΥΣΑ ΔΡΧ. 100
ΒΑΘΗ ΠΡΩΤΗ ΔΡΧ. 30. ΠΕΡΕΘΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Δι' άμβάσματα και διεκπεραίωσιν: Γραφ. Δ.Ι. Συνόδου
Διά την Σύνταξιν: Μεσογρησίω 12α

Τύποις «Φοίνικος» 'Οδός Σταδίου 44, 'Αθήναι